

Al sot del senglar

A l'amic F. Alibés i Dalmau

Erem tres bons amics que arribavem a Susqueda ben entrada de fosc d'un galant dia de Primavera. Amb el propòsit de reposar un moment, entrarem a l'hostal de davant l'Església; demanarem pa i beure, i bo i esperant-lo, prenguerem seti vora la llar que llençava bona escalforeta pas gens molesta en aquelles terres on fins en plena estiuada els matins i cap-vespres fresquejen.

¡Que be ns hi trovavem en aquella cuina espaiosa i confortable, després de la forta caminada que duiem feta! Qualsevol que ns hagués vist, callats i mig ajejúts a l'escó, se hauria cregut pla bé que estavem cançats i poc satisfets de la ruta; i era ben a l'inrevés: a tots tres ens dominava la grandiosa impressió produïda per els paisatges soprats a l'hora dolça: i cada hù per ell s'ho recomptava fruit-ne l'recort tant fresc encara.

Qui trencà l'silenci, fou un minyó jovenàs que llegia en un gros llibre al bell recó de l'escó, i de qui encara no ns havíem talaiat:

—Si van a Rocassalva ho tindran tart aquesta bona gent, mestreja. ¿No seria per demés que apriessiu la llanterna, i ls podria acompanyar fins passat el pont... ¡e! si no destinen res contrari.—I tornà a la taleia, sense esperar resposta.

—Bé hi aném, bé, a Rocassalva—digué l que seia més aprop del minyó.

—Per çó. Bé m'ho ha semblat. L' hereu ha baixat no fa gaire a esperar-vos; pro ja casi deuen desconfiar.

—No es pas que sia molt tart, encara.

—Ni d'hora tampoc. En aquestes terres, les nits sense lluna, com la d'avui mateix, son dolentes per tranzitar; sobretot pels que les desconeixen; per çó os deia que podríeu disposar de la meua companyia.

—Mercés, mercés, bon minyó! les tenim ben conegudes aquestes garrotxes i de força temps. Se os estima com que la utilisessim. Encara ns plau d'en tant en tant algún encontre.

—I bé, santa gent, com vos sembli. Un hom sempre va a fi de bé.

—Voleu-callar, home de Deu! A no ser lo que os deiem, bona fretura ns hauria fet vostra ofrena.

Anavem menjant en silenci altra vegada. Encetavem la rossa torrada que la hostalera ns havia posat sobre la taula; l'olla del vi fumava al caliu de la llar, i nostres dents carrisquejaven rosegant el saborós pa ben amanit que ns-e venia de gust. ¡Que poc ens pre-

ocupava lo que no fos comprés en l'ambient que ns envoltava! El misteri que omplia l'interior aquell, fou interrompüt de cop per una remor de veus confoses que venien de fora.... Se sentí al poc fresseig de passos a l'entrada i al seguit una silueta avençá cap a nosaltres entre la penombra. A l'esser al dintell de la porta de la cuina espletá am veu grossa un fort —Bona nit que Deu nos dó!

—Bona i santa!--responguerem tots al plegat, girant-nos vers al nou vingut, què no era altre que l' hereu Rocassalva. I, encaixada va i esquenada vé, amanit tot ab grosses riallades.

—Homes, ja casi vos havíem fet creu. Si hagués sapigut per quin indret arribaveu vos hauria vingut a esperar un troç enllá. No es pas que no haja vigilat tot el cap-tart. Ja he perdut el compte dels cops que so passat el pont.

—Bé, la qüestió es que ja hem arribat sense res de nou. I a casa teva, que feu?

—Tots bons gracies a Déu. Ja us esperen estones ha; i m sembla que no es pas cosa de entretenir-nos més.

—Aixó pla!

Enllestirem, i amb un santiament forem a carrer fent via cap al pont romá pera travessar el Ter i arribar amb un quartic a Rocassalva, terme de nostra jornada. L' hereu encetá la converça, sortint a parlar d'una pila de coneixences nostres, renovant estones delitoses d'altres temps passats que esmentavem entre un agre dolç que acabava de dur-nos l'hora i l'lloc.

La fosca era estremada i calia tot el compte pera no ensopegar amb el pedregolar que solava l'caminal. Ens acompanyava la remor del riu i a l'embar d'un airet suaument murmulador, els arbres fressejaven, arribant a confondre-s la nostra animada converça. Encorriolats entre altes margenades, apartats força del riu, ja no sentíem son murmuri que am treballs endevinavem a l'aturar-nos d'cent en quaranta, pera pendre alé.

—A passar-ho un tot sol, casi faria basarda.

—Aixó rai! Al Sot del Senglar, a l'altra banda de Coll Nafré vos hauria volgut, no fa pas un mes, al cor de la nit i am doble fosca que ara. Alló, alló es per aclaparar, al més valent. Bé saps prou tu, que jo no soc poruc i l'terreno l'conec com el que més; doncs, noi, te dic que vaig sofrir i de debó.

—Que t varen eixir lladres? Doncs on diable anaves?

—Lladres, dius? Ja t'asseguro que no me haurien espantat tant. Anava a Santa Creu.

—I doncs, si no era algun lloparró, poca